

Пролог

IO RICORDO – АЗ ПОМНЯ

Години след това, когато си мислеше за онова лято в Италия, тя си спомняше първо уханията: ароматът на розовите храсти бугенвилия покрай бара до басейна, смесен с опияняващата миризма на кокосово масло от лосиона за слънчев загар и цигарен дим. По онова време тя беше млада и безгрижна, с червена рокля, палава дързост и имаше най-прекрасния тен през живота си.

Въздухът трептеше от жегата и необятни възможности.

Всичко беше постижимо.

В деня, когато всичко се промени, тя постла хавлиената си кърпа върху един шезлонг, съблече роклята си и седна, като оправи кокетно презрамките на банския в две части. И тогава, точно когато се канеше да се изтегне и да се наслади на слънцето, по кожата ѝ преминаха тръпки: шесто чувство, може би.

Надзърна през слънчевите си очила и забеляза един мъж в дълбоката част на басейна, облегал на ръба, малките водни капчици проблясваха по широките му загорели гърди. Сякаш гледаше право към нея.

Тя ли си въобразяваше, или той ѝ хвърляше настойчиви погледи? Вдигна слънчевите очила, за да провери, и светът заблестя в замайващо ярки багри. Той *наистина* я гледаше настойчиво. Освен това беше невероятно красив.

По тялото ѝ се разлива топлина, докато очите им се срещнаха в продължителен, наситен с обещания поглед. Глъчката около басейна изчезна, сякаш светът беше онемял. Тя чуваше единствено ударите на сърцето си.

О, какво пък, нехайно си помисли тя; беше свободна, на почивка и заслужаваше да се позабавлява. Той явно също. Без да му мисли повече, тя му намигна. Сърцето ѝ препусна лудешки, когато той ѝ се усмихна лукаво, разкривайки два реда съвършени бели зъби. После мъжът се набра и излезе от басейна, струйки вода се устремиха по мускулестите му ръце: той беше висок и атлетичен, на двайсет и няколко години, със златиста кожа и палава усмивка. Когато се изправи, тя забеляза как банските му

разкриваха извивката на хълбоците му и потръпна от внезапно желание.

Той тръгна към нея, капчиците вода упорито отказваха да се търкулнат по тялото му, очите му не се отделиха нито за миг от нейните.

– *Ciao, bella** – каза той с нисък и дрезгав глас.

Кръвта забушува във вените ѝ. Дъхът заседна в гърлото ѝ. Стори ѝ се, че цяло лято беше очаквала този миг. Тя вдигна вежди закачливо и му се усмихна.

– *Ciao* – отговори тя.

Глава 1

MIO PADRE – МОЯТ БАЩА

Като журналистка, Анна Морли беше свикнала да мисли в заглавия; този навик беше станал нейна втора природа. Тя го правеше несъзнателно, дори най-баналната случка в живота ѝ се трансформираше в звънко заглавие, изписано с големи черни букви в ума ѝ.

ИЗДЪНКА! Журналистка, 32 г., изпуска автобуса на път към дома.

ОПАСНОСТ ПО УЛИЦИТЕ! Откъртено паве „залага коварен капан“, казва местна жителка, 32 г.

ДА БЪДЕ СВЕТЛИНА Градският съвет търпи критики заради недобро улично осветление. Кампанията на „Хералд“ започва днес!

ИГРИТЕ НА ГЛАДА Бедстваща писателка, 32 г., се проклина жестоко, защото не се е отбила в магазина на ъгъла, за да си купи консерва боб.

Откровено казано, нито едно от заглавията не беше нещо особено.

Вярно отражение на живота ѝ в същия откровен дух. Ако Анна умреше в този миг и опечалените решаха да поставят епитафия върху надгробния ѝ камък, думите „Нищо ново, все едно и също“ щяха да бъдат идеалното обобщение.

Но тогава се появи най-шокиращата новина точно когато тя най-малко я очакваше и след това повече нищо не беше „нищо

* Здравей, хубавице (ит. ез.). – Б. пр.

ново, все едно и също“. Удивително е как един разговор може да промени всичко.

Клемънси Хаус беше домът за възрастни хора на дванайсет километра от Шефилд, където живееше Нора – бабата на Анна. Със своята силна миризма на урина, дезинфектант и преварено зеле, той беше пристан за няколко десетки пенсионери в различни стадии на сенилност и старческа немощ. Несъмнено това беше последното място на земята, където човек би очаквал да преживее богоявление.

Анна посещаваше баба си в последната неделя на месеца и познаваше почти всички обитатели на дома. Пристигането ѝ в лобито се посрещаше с развълнувана глъчка – „О, това е Анна“, „Събуди се, како, Анна е тук, виж, дошла е да навести Нора“, „Анна! Миличка!“ – което винаги я караше да се чувства като знаменитост от средна величина, докато си проправяше път през морето от бели коси и ортопедични чорапи.

– Здравейте, госпожо Рансъм, каква хубава рокля носите днес.

– Здравей, Вайълет, какво прави правнукът?

– Здравей, Елзи, донесох ти кръстословица, ако искаш?

Нора се надигаше от любимия си стол в карамелен цвят и поднасяше меката си, обилно напудрена буза за целувка, после двете пиеха прясно запарен чай и бъбреха около час, преди да излязат на бавна разходка в градината, така че Нора да може да ѝ се оплаче на четири очи от онези обитатели, които ѝ ходеха по нервите тази седмица. И обикновено се свършваше с това.

Този път обаче нещо се промени. Беше ветровит есенен ден с тъмни облаци, които се бутаха един в друг на небето, докато вътре парното беше надут до сънотворни нива. Анна тъкмо се канеше да предложи да излязат навън на чист въздух, когато неочаквано се изви буря и заваля пороен дъжд, обсипвайки прозорците с едри тежки капки.

– Мили боже! – изписка Нора и премигна с уплаха, вдигнала ръка към набръчканата си шия. Както обикновено, тоалетът ѝ представляваше странна комбинация от дрехи, днес изборът включваше кремава блуза и зелена мохерна жилетка с релефна плетка, любимата ѝ туидена пола и плътен кафяв чорапогашник, свлечен на гънки около отеклите ѝ глезени.

– Може би ще трябва да останем вътре – каза Анна, като погледна дискретно часовника си. Три часът. Пит трябваше да дойде за вечеря по-късно – тя амбициозно му беше обещала „пе-

чена мръвка“ и знаеше с непоколебима увереност, че в дома ѝ не можеше да се намери нито един зеленчук, да не говорим за нещо, което можеше да намаже обилно с мазнина и да го метне във фурната.

Нора се обърна и погледна Анна така, сякаш я виждаше за първи път. Нейната деменция беше непредсказуем звяр; някои дни умът ѝ изглеждаше съвършено бистър и тя успяваше да поддържа разговор, но друг път булото на объркването се спускаше пред лицето ѝ и тя говореше несвързано.

– Ти приличаш на него, така да знаеш – каза тя без никаква връзка. – Казваше се Джино, нали? – зъбната ѝ протеза се плъзгаше и завалваше думите.

– Джино? – повтори Анна. – За кого говориш, бабо?

– За италианеца. Ти знаеш – очите ѝ бяха замъглени и отнесени, погледът ѝ се залута нанякъде. – Баща ти.

Стомахът на Анна се преобърна. Сигурно не беше чула правилно.

– Баща ми?

Нора се намръщи.

– Нали казах същото? Горката ти майка – тя поклати глава, разкривените пръсти се вкопчиха в облегалката на стола. – Калпазанин!

За момент Анна остана без дъх. Тя отвори и затвори уста, мозъкът ѝ се нажежи до червено от шокиращи, спешни въпроси.

– Той така ли се казваше? – попита замаяно тя. Най-после, помисли си тя. Най-после! – Джино? Така ли се казваше той?

– *Много път има до Типерари* – госпожа Рансъм запя някъде до тях с висок и писклив глас. – *Много път има дотам* – няколко други старци се включиха и Анна трябваше да повиши глас.

– Бабо? – подсети тя Нора, когато не последва отговор. – Баща ми Джино ли се казваше?

Нора премигна.

– Виж какъв дъжд! – удиви се тя. – Трябва да прибера прането, нали?

– Бабо, ти нямаш пране тук. Сега сме в Клемънси Хаус, нали помниш?

– *Много път има до Типерари, до най-сладкото момиче, което познааааааа...*

– Изпрах бялото пране тази сутрин – каза унесено Нора. – Ризите на Албърт и чаршафите. Роклята на Меридит за неделното училище, онази с розовите панделки.

И се отнесе, погълната от объркващите мъгли на миналото. Албърт беше съпругът ѝ, погребан отдавна. Анна нямаше представа коя беше Меридит.

– Бабо, чуй ме. Ти помниш ли Джино? Как изглеждаше той?

Някой пляскаше извън такта, отбеляза замаяно Анна.

– Довиждане, Пикасири – пей с нас, Нора! – Сбогом, Лестър Скуеър...

Нора не слушаше, тя беше в своя собствена паралелна версия на света, наклонила глава, сякаш чуваше далечни гласове.

– И покривката! Сосът от печеното излезе трудно, нали, Сюзън?

Анна се разтревожи. Сюзън беше отдавна починалата сестра на баба ѝ, с която тя понякога бъркаше Анна.

Темата за Джино стана далечна като Типерари.

– А сега ще подгизне от дъжда. Хайде! Къде е кошът?

Тя се надигна от мястото си, но Анна хвана тънката ѝ ръка.

– Седни – каза тя тихо. – Госпожа Еклис, ще внесе прането.

Баба ѝ често споменаваше госпожа Еклис, когато умът ѝ се отклоняваше по тангентата; Анна все още не беше напълно сигурна коя беше тя, но вмъкването на нейното име сега можеше да бъде от полза.

– Много път има до Типерари, но сърцето ми още е таааам!

Нора я погледна.

– Айви Еклис? Сигурна ли си?

– О, да – каза уверено Анна. – Но за Джино...

– Я стига! Айви Еклис умря преди трийсет години. Какви ги говориш, миличка?

– Някой иска ли чай? – една социална работничка вкара кофичка за сервиране и се усмихна ведро. – Какао с бурбонска ванилия?

Песента секна рязко, заменена от доволен предвкушаващ шепот.

– Чудесно – каза Нора. – Да, моля, насам, миличка! – тя се обърна отново към Анна, с блеснали очи. – Ти ще пиеш ли, Сюзън?

По-късно този следобед, докато Анна шофираше към дома си, в ума ѝ светеха нови заглавия.

КОЙ Е БАЩАТА? Най-сетне има следа.

ПОЗНАВАТЕ ЛИ ДЖИНО? Започва издирването на мистериозния италианец.

МОМИЧЕТО НА ТАТКО. Отдавна изгубена дъщеря се събира с баща си.

Джино. Баща ѝ се казваше Джино. Той беше италианец. Струваше ѝ се, че се беше отворила някаква врата и светлината се лееше в тъмна, затворена стая след години пълно униние.

Майка ѝ винаги упорито отказваше да разкрие нещо за бащата на Анна. Неговото име не присъстваше дори в свидетелството за раждането ѝ.

– Ти си нямаш татко – беше казала кротко тя, когато малкото момиченце осъзна, че повечето деца в класа имаха двама родители, а не само един. – Ти имаш мен и аз ти стигам.

По-късно, когато Анна порасна и откри, че всъщност технически трябваше да е участвал някакъв баща в даден етап от процеса, майка ѝ реагира остро.

– Не ми говори за тази грешка на природата – изсъска тя, когато Анна събра смелостта да попита отново. – Повярвай ми, миличка, по-добре е да не знаеш.

Растейки в Честърфийлд, сама с майка си в неугледно общинско жилище, Анна нито за миг не беше видяла ползата от неведението си по този въпрос. Дали баща ѝ беше някакъв психопат? Опасен престъпник? Дали беше наранил майка ѝ по някакъв начин? Сигурно беше направил нещо ужасно, щом никой не искаше да изрече дори името му на глас. (Анна беше сигурна, че той не беше Волдемор, но този факт я навеждаше на други размишления.)

Майка ѝ беше акушерка и на Анна ѝ беше минавало през ума, че може би я беше прибрала от някое родилно отделение, което обясняваше непроницаемата тайнственост.

Може би зачеркването на баща ѝ като грешка на природата беше димна завеса, защото майка ѝ не ѝ беше истинска майка. Но не, явно беше, защото двете си приличаха по заоблените дупета и големите гърди, с еднаквите комично малки крачета.

Боята обаче беше различна – майка ѝ имаше чуплива руса коса и сини очи, в комбинация с бяла порцеланова кожа, докато Анна беше брюнетка с кафяви очи и мургав тен.

– Джино – промълви тихо тя, като зави по кръговото движение, за да слезе от околоръстното шосе. В ума ѝ се появи образът на смугъл мъж с блестящи като черни маслини очи.

Италианецът, беше казала баба ѝ, с което беше породила цял рояк нови въпроси. Може би майка ѝ се беше запознала с него на почивка в Италия? Дали е било летен роман, който е завършил плачевно?

Къде беше баща ѝ сега?